

PARAULES DEL RECTOR
A L'ACTE DE CELEBRACIÓ DEL NADAL DE 2009
A LA UNIVERSITAT POMPEU FABRA

Benvolguts membres de la comunitat universitària,

Dissabte passat, a l'acte de graduació de la setzena promoció de la Universitat, vaig fer una evocació dels vint cursos que enguany complirà la nostra Universitat i ho vaig fer comentant els vint cartells de vint artistes importants que constitueixen tot un patrimoni. Com la gran majoria de vosaltres no la vareu sentir, la repetiré ara.

El primer curs de la Universitat, el 1990-1991, va començar amb un cartell d'Antoni Tàpies, del que hem heretat el color vermell que sempre acompanya la universitat. Els traços de Tàpies tenen també la força de la convicció que ha permès a la Universitat mantenir l'impuls inicial vint anys després.

Al segon curs, l'Antoni Clavé ens recorda que al vermell de la sang i de la terra roja li cal el blau del cel que dibuixa el nostre horitzó, que ens empeny sempre cap endavant.

Està bé fer-se forts amb Eduardo Chillida, i això va ocórrer el curs tercer: quan veiem aquestes franges negres del Chillida tots veiem les

seves escultures, la solidesa dels metalls nobles, la garantia de estar construïts de manera indestructible.

El quart curs es graduaven els primers dels nostres estudiants i, per tant, Antonio Saura podia permetre's expressar amb fúria i patiment el nostre mode de sortir de la closca.

El curs 1994-1995, Miquel Barceló ens va tornar a submergir a la terra i als seus fruits, va fer un cartell que prefigura els pans i els peixos de la capella de la catedral de Palma, va fer un cartell que es una cerimònia de la reconciliació.

El sisè curs, Eduardo Arroyo ens va dibuixar el mestre Fabra fent convergir el vermell i el blau del principi, mostrant l'equilibri articulat i noucentista que Fabra va aconseguir per a la llengua i que procura la Universitat en totes les seves dimensions.

I, el curs 1996-1997, varem transitar de l'ordre noucentista a la provocació postmoderna de Roy Lichtenstein, que ens fa més frescos i més presents al món tal i com ara és.

Potser està bé que, el curs vuitè, l'Emilio Vedova tornés al vermell del Tàpies i de la Universitat, aquest vermell que és amb nosaltres alfa i omega.

L' Hernández Pijuan va fer del novè curs, una finestra oberta cap enfora, una invitació a sortir de nosaltres mateixos i la universitat, com la

vida mateixa, és un anar i venir de dintre de nosaltres mateixos cap enfora.

És clar que, per al desè aniversari, Luis Gordillo era una bona tria. Deu és un nombre rodó per al sistema decimal i Gordillo ens dibuixa una Universitat ja acabada quan compleix deu anys.

L'onzè curs estàvem entre el començament d'uns estudis d'enginyeria i a punt d'inaugurar-ne uns altres, potser per això Janis Kounellis dibuixa suaument, entre el negre i de nou el vermell, aquesta bombeta de llum elèctrica.

L'Albert Ràfols-Casamada ens fa tornar a l'exterior, a mirar l'horitzó, al blau del cel obert a totes les iniciatives i a tots els projectes durant el dotzè curs.

I el curs 2002-2003, Josep Guinovart, rebla el clau i ens instal·la definitivament en aquest blau, amb el record del vermell, que és una festa per a la vista, de fet se'n va fer samarretes; jo encara en tinc una.

El curs catorzè tornem cap a dintre de la mà de Susana Solano. Catorze són els versos d'un sonet i el darrer és un dels més difícils. La pintora va saber resoldre aquest repte amb mestratge i aquest cartell ens duu al mateix centre de nosaltres mateixos.

La Soledad Sevilla, el curs 2004-2005, ens manté en el centre de nosaltres mateixos, duent-nos del modernisme al noucentisme: ordenant la foscor.

El curs setzè, tornem –és un joc pendular- a sortir de nosaltres mateixos, com si fóssim ocells cap al cel més blau. Ens convoca l'alegria del Frederic Amat.

Al curs 2006-2007, Sergi Aguilar ens torna al vermell i cap al nostre interior, a l'estudi, a la solitud del coneixement adquirit amb esforç.

Perejaume, al curs divuitè, va mostrar que una bona manera d'assolir la majoria d'edat consistia a trobar les espurnes de la llum, les espurnes del coneixement, al bell mig de la foscor. El cartell em fa pensar en uns versos d'un poeta àrab de fa quasi mil anys de la meua ciutat, Abu Bakr Al-Turtusí, que diuen així: 'Sense parar recórrec el cel amb els meus ulls/ per si de cas puc veure l'estel que mires tu'.

Al curs 2008-2009, Carmen Calvo ens indueix a celebrar la nostra joia sota l'arbre del coneixement.

La branca d'olivera de Joan Pere Viladecans, que simbolitza la mà estesa a la pau i a la justícia, ve trenada i, de fet, surt, del llibre del coneixement, fent del curs 2009-2010, del curs del vintè aniversari, el curs de la unió entre la saviesa i la justícia, l'ideal al que la nostra Universitat aspira.

Hem trenat la nostra petita història amb vint maons que representen, com acostuma a ocorre a la vida humana, els nostres anhels i les nostres frustracions, els nostres ideals i els nostres obstacles, el replegament interior i l'obertura ambiciosa cap al futur. Som tot això. Aquests cartells són només retalls de la vida de tots nosaltres i aquesta vida nostra ha estat millor perquè ha hagut persones com els anteriors vicerectors (Jaume Casals, Jaume Guillaumet, Tomàs de Montagut, Ferran Sanz), vicerectora (Carme Pérez), director d'Institut (Paul Verschure) disposats a destinar una bona part del seu talent, que és molt, i del seu temps, que hem furtat massa a sovint a les seves famílies, a la vida institucional. Que aquesta medalla que avui els hem lliurat sigui una petita penyora de la recompensa que mereixen.

Moltes gràcies. Bones festes i el millor per al nou any 2010.